Contributed by Vierde Internationale
woensdag, 02 maart 2011 - Last Updated vrijdag, 04 maart 2011

De schokgolf van de Tunesische en de Egyptische revoluties blijft uitdeinen in heel de Arabische wereld en verder. Libië is nu al enkele dagen het centrum van de revolutionaire beroering. De situatie verandert van dag op dag, van uur tot uur, alles zal afhangen van de buitengewone mobilisaties van het Libische volk. Honderdduizenden Libiërs zijn vaak met hun blote handen in de aanval gegaan tegen de dictatuur van Kadhafi. Meerdere gebieden en steden zijn nu in de handen van de opstandelingen. De dictatuur reageert hierop meedogenloos met onverbiddelijke repressie, bloedbaden,en met bombardementen op de bevolking door zware wapens en luchtaanvallen. Het gaat vandaag over een strijd op leven en dood tussen het volk en de dictatuur.

Een van de kenmerken van de Libische revolutie, in tegenstelling tot de revoluties in Tunesië en in Egypte, is de versplintering van de politie en van het militaire apparaat, de conflicten binnen het leger zelf, de territoriale verdeeldheid tussen de gebieden en steden die onder controle zijn van de opstandelingen en de regio van Tripoli die steunt op de militaire macht van de dictatuur. Die Libische dictatuur vertegenwoordigt zo veel sociaal en democratisch onrecht, zo veel repressie, zo veel aanvallen op elementaire vrijheden en rechten. Ze moet verjaagd worden.

De Libische revolutie is onderdeel van een proces dat de hele Arabische wereld omvat en zelfs gevolgen heeft tot in Iran en China. De revolutionaire bewegingen in Tunesië en in Egypte radicaliseren verder. In Tunesië valt de ene regering na de andere. De jeugd en de arbeidersklasse duwen de beweging steeds verder vooruit. Alle banden met het oude regime worden in vraag gesteld. De eis van een grondwetgevende vergadering wordt steeds krachtiger gesteld tegen de manoeuvres om het oude regime te redden. Zowel in Tunesië als in Egypte zien we een reorganisatie van de arbeidersbeweging doorheen opeenvolgende stakingsgolven voor sociale en vitale eisen. De revolutionaire opgang neemt verscheidene vormen aan in de verschillende landen: gewelddadige confrontaties in Jemen, in Bahrein, betogingen in Jordanië, Marokko en Algerije. Zelfs Iran is opnieuw getroffen door het opwakkeren van de strijd en betogingen tegen het regime van Ahmadinejad en voor democratie.

In deze context wordt de toestand in Libië strategisch belangrijk. De nieuwe opgang van strijd heeft reeds geleid tot historische veranderingen maar de verdere ontwikkelingen kunnen afhangen van de strijd in Libië. Indien Kadhafi de controle over situatie zou herwinnen ten koste van duizenden doden, kan het proces afgeremd, beperkt en zelfs geblokkeerd geraken. Indien Kadhafi wordt omver geworpen zal dit heel de beweging opnieuw stimuleren en verbreden. Dat is de reden waarom alle heersende klassen, alle machthebbers, alle reactionaire regimes van de Arabische wereld min of meer de Libische dictatuur steunen.

Het is ook in dit kader dat het Amerikaanse imperialisme, de Europese Unie en de NAVO alle mogelijke manoeuvres bedenken om het proces onder controle te krijgen. Ongeacht de standpunten

die worden ingenomen, verzwakken de aan gang zijnde revoluties, de posities van de westerse imperialismes. En zoals vaker het geval is, wordt de “chaotische toestand” of de“humanitaire catastrofe” als voorwendsel gebruikt voor een interventie en voor het herwinnen van controle over de situatie. Niemand moet enige illusies hebben in de bedoelingen van de NAVO grootmachten. Ze willen de aan gang zijnde revoluties confisqueren ten nadele van de volkeren en in hun eigen voordeel; ze willen nieuwe posities innemen en in de eerste plaats de controle over de olierijke gebieden herwinnen. Dat is de fundamentele reden waarom men elke militaire tussenkomst van het Noord-Amerikaanse imperialisme moet verwerpen. Het is aan het Libische volk dat de strijd begonnen is, om het werk af te maken met de steun van de volkeren van de regio. Op internationaal vlak moeten alle progressieve krachten hiertoe bijdragen door hun solidariteit en hun steun.

Vanuit dit standpunt zijn we het dan ook volledig oneens met de houding van Hugo Chavez, Daniel Ortéga en Fidel Castro. Fidel Castro heeft het gevaar van een interventie door het Noord-Amerikaanse imperialisme aangeklaagd in plaats van de strijd van het Libische volk te steunen. Chavez van zijn kant heeft zijn steun aan de dictator Kadhafi herbevestigd. Voor de revolutionaire krachten, voor progressisten en anti-imperialisten in heel de wereld, zijn deze standpunten onaanvaardbaar. Men verzet zich niet tegen het imperialisme door dictators te steunen die de revolutie van hun eigen bevolking in het bloed smoren. Dit kan alleen maar het imperialisme versterken. De fundamentele taak van de revolutionaire beweging, op internationaal vlak, is de verdediging van deze revoluties en de oppositie tegen het imperialisme door precies deze revoluties en niet de dictators te steunen.

Wij staan aan de zijde van het Libische volk en van de Arabische revoluties. We moeten onvoorwaardelijk solidair zijn met de eisen van burgerrechten, van democratische en sociale rechten die in deze revoluties naar voor komen. Eén van de prioriteiten is steun voor het Libische volk – medische hulp uit Egypte en uit Tunesië, noodzakelijke voedselhulp – en de eis tot het verbreken van alle handelsovereenkomsten met Libië alsook de stopzetting van alle wapenleveringen. We moeten een bloedbad tegen het Libische volk voorkomen.

Solidariteit met de Arabische revoluties! Steun aan het Libische volk!

Handen af van Libië: Geen imperialistische interventie!